

Rozloučení s Lubomírem Kabíčkem

Základ kázání: Žalm 48,9-15

Zde, uprostřed tvého chrámu, nám tane na mysli tvé milosrdenství, Bože. Třeba tady v novoměstském chrámu, kam bratr Lubomír rád v posledních letech s manželkou chodíval, anebo kdekoli jinde, třeba v přírodě – tam všude je tvůj chrám, Bože, a nám tam všude tane na mysli tvé milosrdenství.

Kterýmžto milosrdenstvím se míní Boží odpuštění. Smrt a vzkříšení Krista Ježíše. A právě tohle Lubošovi tanulo na mysli prakticky kdekoli a kdykoli: na víře mu tuze záleželo, teologie ho bavila a život pojatý jako služba ho těšil.

Byl vzdělaný – býval by mohl zůstat vzdělaný jen napůl, kdyby si s bráchou dvojčetem rozdělili otázky a tu svou část absolvovali každý u zkoušek za sebe i za toho druhého; jenže tenhle nápad z mládí je v případě teologie neláká, a tak to vzdělání oba podnikli celé.

Byl pozorný – udělal si na člověka čas, když to bylo třeba. Kolik lidí vděčně vzpomíná, jak jim pomohl už tím, že jim naslouchal a bral jejich situaci vážně.

Byl tolerantní – není znám případ, že by někdy měl potřebu někoho srážet a dávat mu najevo svou převahu. Nic takového coby učedník bezbranného Mistra k životu nepotřeboval. Naučil se nahlížet na jednání druhých lidí z nějaké lepší stránky a najít pro ně pochopení. Meze tahle tolerance samozřejmě měla, ale ty byly dány tím, jak chápal poslušnost Božího slova, nikoli ohledem na sebe sama.

Byl dost nepraktický – některé praktické záležitosti nevnímal jako důležité, pokud se jimi vůbec zabýval, ale jeho žena Ester to vždycky uměla vyrovnat a dořešit.

Byl radostný – přitom prožíval i všelijaké krize, včetně farářské, a otevřeně o tom mluvil. Ale ani to mu nikdy nesebralo naději, že to, co je díky Pánu Bohu před námi, je opravdu důvod k

radosti. A tak ji šířil.

“Zde uprostřed tvého chrámu nám tane na mysli tvé milosrdenství, Bože,” praví se v biblickém žalmu. “Jen se podívejte, co má Sijón věží a jak bezpečné má valy, prohlédněte si jeho paláce a pak vyprávějte příštímú pokolení” – a teď následuje, co se má po té obhlídce příštímú pokolení předat: není to vůbec nic o věžích, valech a palácích, vlastně ani o Sijónu, nýbrž o Bohu. “Řekněte příštímú pokolení, že tento náš Bůh je tu navěky a povede nás věčně.”

Tenhle biblický úryvek vystihuje Lubošovo snažení dost věrně. Měl rád svou církev, záleželo mu na ní, asi věděl, kolik má věží, v jakém stavu jsou valy a jak se to má s paláci. Něco z toho ho těšilo, něco mrzelo; dokázal svou církev kritizovat, dokázal ji před kritikou hájit, ale když přišlo na věc, to se rozumí, že tu navěky a navždy nebude žádný Sijón, nýbrž náš Bůh. Jestli jednou skončí valy v rozvalinách a věže a paláce vezmou za své, to se pak spolehněte na Boha, který nás povede věčně. Staré fotky, jak to bývalo, probudí leda nostalgii (a vděčnost), ale radost asi ne – radost vám dodá jen to, co je před námi a co má našťestí v ruce Bůh.

“Řekněte příštímú pokolení.” I na tomhle Lubošovi záleželo – aby se příštímú pokolení dostalo informací o tom, co je podstatné. Nepatřil mezi ty, kdo vás na setkání bez výstrahy začnou poučovat. Spíš, a často až když byl tázán, nahlas projevil, čeho byl myšlenkově plný. O minulosti mluvil taky, ale ne tolik, a občas řekl i něco o tom, má-li Sijón zrovna valy nebo rozvaliny, ale plný byl toho, co je před námi a z čeho kouká ta veliká radost, co je jí někdy tak pracné přijít na stopu. Řekněte příštímú pokolení, co to je být inspirován Božím slovem a co to je žít Božím milosrdenstvím a že nás Bůh sám povede věčně – i za hranice, za které v tuto chvíli nedohlédneme.